

A *The Wall of Winnipeg and Me* – Szívvel a falnak
egyik kedvenc szereplőjének lenyűgöző története

WAIT

várj reá!

FOR IT

SOSE ADD FEL A REMÉNYT!

*fine
selection*

M A R I A N A Z A P A T A

M A R I A N A Z A P A T A

WAIT

várj reá!

**FOR
IT**

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

Első fejezet

SIKÍTVÁ ÉBREDTEM.

Illetve majdnem felsikítottam, ugyanis még mindig a megfázásból lábadoztam, amit Joshtól kaptam el két héttel azelőtt. Ezért olyan volt a hangom, mint egy pubertáskorban lévő láncdohányosnak.

Az *Ááá!* közepén felpattant a szemem, és egy minidémont találtam néhány hüvelyk távolságra az arcomtól. Ijedtemben összerándultam. Esküszöm, hogy a lelkem elhagyta a testemet a másodperc milliomod-részéig, amikor az engem bámuló szempár pislogott egyet.

– A francba! – kiáltottam fel. A hátam a fejtámlának csapódott, és vettem egy utolsó nagy levegőt, még mielőtt elválnák a torkomat.

Kivéve, ha...

Már készültem megragadni a mellettem lévő párnát, hogy nem is tudom, mi a fenét csináljak vele, esetleg párnacsatát vívjak Willy Wonka gonosz umpa-lumpájával¹ vagy valami, de hirtelen rájöttem, hogy nem a Sátán kis méretű tanítványa készül éppen feláldozni a Sötét Úrnak. Az arcomtól néhány hüvelykre lévő pici arc, ami szinte beleolvadt a majdnem koromsötét szobába, nem az ördög kegyencéhez tartozott. Egy ötéves kislány volt az. Az én ötévesem.

Louie.

– Te jó ég, Lou! – ziháltam, amikor rájöttem, hogy ki akart megölni, még mielőtt betölteném a harmincat. Csak pislogtam, és úgy

¹ Roald Dahl *Charlie és a csokigyár* című művében az umpa-lumpák minden gyerek sorsát egy-egy gúnyos kis dallal kommentálják.

szorítottam a szívemre a kezemet, mintha az mindjárt kirobbanna a mellkasomból.

Nem kellett volna meglepődnöm, hogy az ágyamban találom. Az elmúlt pár évben hányszor fordult már elő, hogy ugyanígy belém fagyott a szar tőle? Százszor? Mostanra már hozzá kellett volna szoknom, hogy beoson a szobámba. Ő a legédesebb kisfiú, akit valaha láttam – *nappal*. De valahogy csak nem érti meg, hogy egy alvó embert bámulni rohadt ijesztő dolog. Hátborzongató, *de tényleg*.

– Jesszu... – böktek ki majdnem, aztán gyorsan készültem átváltani egy „jesszumepi” felkiáltásra. Még mindig hallottam anyám hangját, ahogy egy évvel azelőtt szokás szerint jól lehordott, amiért rossz példát mutatok a fiúk előtt, és az Úr nevét hiába veszem a számra.

– A pokolba is, megijesztettél... – nyögtem ki, aztán rájöttem, hogy megint elszúrtam. Tényleg próbáltam jobban odafigyelni, hogy legalább Louie előtt ne használjak csúnya szavakat, hiszen Josh már veszett ügy volt. De a régi szokásokat nehéz levetkőzni.

– A manóba... – próbáltam javítani a helyzeten, pedig hallott már sokkal rosszabb szavakat is, mint a „pokol” és a „Jesszus”.

– Sajnálom, *tia* Diana... – suttopta Louie azon az édes kis hangján, amitől azonnal megbocsátottam neki mindent, amit valaha tett és tenni fog.

– Lou – szólaltam meg, és a szívem még mindig hevesen vert. Istenem! Azért még túl fiatal vagyok egy stroke-hoz. A takarót az ölemben ejtettem, és tovább dörzsölgettem a mellkasomat. – Jól vagy? – suttogtam, és próbáltam a szívverésemet visszaállítani egy elfogadható ütembe.

Komoly arccal bólintott.

Nem voltak gyakran rémálmai, de amikor mégis, akkor mindig engem keresett meg, függetlenül attól, hogy ébren voltam-e, vagy sem. Annyira kába voltam, hogy ez alapján biztosan nem aludtam néhány óránál többet. Az sem segített a helyzetemen, hogy az új házban aludtunk, és még csak a harmadik éjszakánkat töltöttük ott. A testem nem volt hozzászokva, hogy az ágy más irányba néz, ráadásul az illatok és a hangok is olyan mások voltak. Már a régi lakásunkban is elég nehezen tudtam pihenni, így nem is volt meglepő, hogy az elmúlt két éjszaka

azon kaptam magam, hogy az ágyban babrálok a telefonommal, amit aztán a fáradtságtól időnként az arcomra ejtek.

Lou a lepedőn keresztül megérintette a lábamat a pici ujjával.

– Nem tudok aludni – vallotta be. Még mindig suttogott, mintha próbálkozna, hogy ne ébresszen fel jobban, mint amennyire már megtette, amikor annyira megrémített, hogy a lelkem is elhagyta a testemet egy pillanatra, néhány csepp pisiről nem is szólva. A szoba sötétsége elrejtette Louie szőke haját és kék szemét, amitől még mindig gyakran megfájdult a szívem.

– Nagy a zaj odakint. Veled alhatok?

Körülbelül tizenöt másodpercen keresztül csúnyán, szaggatottan ásítottam, még a szemem is könnybe lábadt közben.

– Miféle zaj?

– Azt hiszem, valaki verekszik az ablakom alatt – válaszolta. Előrehúzta a vállát, és a lábamat paskolta.

Ettől azonnal felegyenesedtem. Lou képzelőereje élénk volt, de nem *ennyire*. Megkímélt minket attól, hogy képzeletbeli barátai legyenek, bár az is igaz, hogy háromévesen úgy tett, mintha a vécé egy madárfürdő lenne, ő pedig egy papagáj.

Verekedés? *Itt?*

Legalább ötven házat megnéztem, mielőtt idejöttem volna. Ötven különböző hirdetést ellenőriztem le, amik valami miatt nem voltak megfelelők. Vagy túl messze volt a jó iskolától, vagy a szomszédság tűnt bizonytalannak, esetleg az udvar nem volt elég nagy, a házzal lett volna túl sok munka, vagy éppen túl magas árkategóriába tartozott.

Így amikor az ingatlanügynököm megemlítette, hogy van még egy, amit megmutatna, nem voltam túl optimista, de mégis elmentem vele. Egy munkásnegyedben lévő, elárverezett ingatlan volt, amit csak néhány nappal korábban hirdettek meg. Nem ringattam magam hiú ábrándokba. Elég volt nekem annyi, hogy három hálószoba van benne, hatalmas előkert és hátsó udvar tartozik hozzá, és csak minimális szépészeti javításra lesz szükség. Ráugrottam az ajánlatra, és megvettem.

Diana Casillas, háztulajdonos. Éppen itt volt az ideje. Már nagyon vágytam rá, hogy kiszabaduljak abból a két hálószobás lakásból, ahol a fiúkkal az elmúlt két évben meghúztuk magunkat.

A sok szemétdomb után, ahol addig megfordultam, ez a hely maga volt a fény az alagút végén. Nem tökéletes, de megvoltak benne a lehetőségek. Annak ellenére, hogy nem a külváros valami puccos új negyedében állt, a környező iskolák nagyszerűek voltak. A legnagyobb meglepetés az volt, hogy közel van ahhoz, ahová a munkahelyemet áthelyezték, így nem kell órákat elpazarolnom az életemből az oda-vissza autózásra.

Valójában az alatt a másfél hónap alatt, amíg elrendeztük a házvásárlás ügyét, találkoztam ugyan néhány új szomszédval, de nem mindennyikkel. Louie hálószobájához legközelebb egy idős házaspár lakott, nem éppen abból a fajtából, akikről el lehetne képzelni, hogy az éjszaka közepén balhéznak. A szomszédság amúgy is többnyire kedves, kisgyerekes családokból állt. A bűnügyi szempontból veszélyes környék olyasmire, amit kifejezetten próbáltam elkerülni.

Senkinek nem lenne szabad verekednie, főleg nem az éjszaka közepén.

– Velem maradhatsz, csak ne rúgj megint hasba, jó? A múltkor majdnem eltörted a bordámat – emlékeztettem, ha esetleg elfelejtette volna a hatalmas zúzódást, amit okozott, és ami miatt minden alkalommal levegőért kapkodok, amikor lehajolok. Odanyúltam, hogy felkapcsoljam az olvasólámpát, és közben majdnem levertem azt az éjjeliszekrényről. Ahogy készültem felkelni, és lefelé lendítettem a lábam az ágy széléről, megrántottam a pizsamanadrágja hátulját, és kicsit meggyátáztam.

– Baleset volt! – kuncogott, mintha nem okozott volna hetekig tartó fájdalmat azzal, hogy labdának használta a hasamat, és nyilvánvalóvá tette, hogy hatalmas futballkarriert futhatna be, ha akarna. A tágabb családkban már akadt két focista, nem igazán volt szükségünk még egyre. Felkapcsoltam a lámpát, és megláttam azt a pici huncut mosolyt, ami megolvasztotta a szívemet, és ugyanazt a hatást gyakorolta rám, mint mindig: a világon mindent sokkal elviselhetőbbé tett.

– Persze hogy az volt! – kacsintottam rá, aztán megint ásitottam egyet, és nagyot nyújtózkodtam, hogy egy kis vért pumpáljak a testembe. – Egy perc múlva visszajövök, de... te próbálj meg egy kicsit aludni, rendben? Nagymama korán jön érted.

– Hová mész?

Mindig volt egy kis aggodalom a hangjában, akárhányszor nélküle mentem el valahová, mintha attól félt volna, hogy nem jövök vissza. Utáltam ezt.

– Megnézem, mi ez a zaj. Mindjárt visszajövök.

Nyugodtan magyaráztam, szavak nélkül próbáltam elmondani neki, hogy tömegpusztító fegyver kellene ahhoz, hogy távol tartson tőle. De nem mondtam ki hangosan ezt az ígéretet. Magától is el kell hinnie, anélkül, hogy minden alkalommal emlékeztetném rá.

Bólintott, és már mászott is be a takaró alá, amivel egy kicsit könynyített a lelkiismeretemen. Az egész gyerek csupa nyurga láb és kar volt. Na és az izzó barackbőr, amit a dán származású anyjától és a mi mexikói águnktól örökölt! Nincs olyan szolárium vagy önbarnító a világon, ami képes lenne előállítani ezt az aranyszínű árnyalatot.

– Aludj csak!

Újra leoltottam a lámpát, és kisurrantam a hálószobából. Az ajtót résznyire nyitva hagytam magam mögött. Szerencsére rövidnadrágot vettem fel az alváshoz. A kezemmel a falak mentén tapogatóztam, úgy próbáltam tájékozódni, mert még nem jegyeztem meg a ház elrendezését. A fiúk nem féltek a sötétben, így nem bajlódtunk éjszakai világítással. Amióta csak az eszemet tudom, a bátyám és én arról győztük meg mindkettőjüket, hogy a mumusnak kell tőlük félnie, nem pedig nekik tőle. Még nem jutottam el odáig, hogy bármit is felrakjak a falra, így nem kellett attól tartanom, hogy leütöm a képeket az akasztójukról, miközben végighaladtam a folyosón, ami a szobámat Louie és Josh szobájától elválasztotta.

Amikor a fiúk hozzám kerültek, eleinte azon kaptam magam, hogy éjszakánként legalább egyszer felébredtem ellenőrizni, nem tűntek-e el, mint mondjuk a *Megoldatlan rejtélyek*ben. Most már csak az ehhez hasonló éjszakákon tettem ezt, amikor Louie felébresztett.

Josh ágyán legelőször egy hosszú, szőrös testet szúrtam ki, ami látólag majdnem az egész helyet elfoglalta. Mac volt az, a világ legrosszabb testőre, családunk 72 kilós tagja. Teljesen kiütötte magát, egyáltalán nem vett tudomást arról, hogy bejöttem a szobába, és mindennek a tetejébe még a korábbi sikoltásomra sem figyelt fel, amikor Louie rám ijesztett a kóválygásával. Feljebb az ágyon Josh barna haja bukkant

elő a sima kék paplan alól, amit két hete ő maga választott ki. Az a kis fej annyira hasonlított az enyémhez és Rodrigóéhoz! Kész csoda, hogy a paplan kiválasztásakor nem kezdtem el bögni a bolt közepén, mint egy csecsemő. Kicsit kikészültem, amikor megkérdeztem tőle, hogy szeretne-e egy Tini Nindzsa Teknőcök-szettet, és ő inkább egy sima kéket kért. Még néhány hét hátravolt a tizenegyedik születésnapjáig, de ő már is úgy gondolta, hogy túl nagy fiú a rajzfilmfigurákhoz. Még emlékeztem azokra az időkre, amikor rugdalózót viselt. Mintha tegnap lett volna, a fenébe is!

Josh ajtaját résnyire nyitva hagytam, és Louie szobája felé vettem az irányt. Ez volt a három szoba közül a legkisebb, és ez helyezkedett el legközelebb a ház bejáratához. Alig értem oda az ajtajáig, amikor kiabálást hallottam. *Kizárt, hogy ez a hang a mellettünk lakó idős szomszédoktól jöjjön.* A túloldalon lévő földszintes kis családi házban egy körülbelül velem egyidős pár lakott egy kisbabával.

A környék biztonságosnak tűnt. A közelben a kocsibehajtók nagy részén újszerű autók álltak, de némelyik beállóban régebbi modelleket is lehetett látni, amiknek az új verziója már évekkel azelőtt megjelent a piacon. A gypet láthatóan mindenhol gondosan ápolták, és a házak is szépek és rendezettek voltak, noha mindegyik a születésem előtt épült. Minden jel arra utalt, hogy ez a ház remek hely két gyerek felnevelésére. Emlékeztetett arra, ahol felnőttem.

Rodrigo is egyetértett volna velem.

A lehető legóvatosabban húztam félre Lou sötétítő függönyét, és kinéztem az ablakon. Nem sok időbe telt rájönnöm, hogy honnan származik a zaj. Az utca túloldalán jobbra, két házzal arrébb úgy parkolt le két autó, hogy elzárták az utat a forgalom elől, már ha valaki egyáltalán autókázott volna az éjszaka közepén egy sima hétköznap. Igazából a járdán lévő négy férfira fókuszáltam, akiket megvilágított az utcai lámpa fénye.

Verekedtek, ahogyan Louie állította. Mindössze egy másodpercembe telt, mire rájöttem, hogy hárman vesznek körül egyet. Elég verekedést láttam már a tévében, hogy tudjam, ha három pasi vesz körbe egyet, az semmi jót nem jelent.

Ez most tényleg megtörténik? Nem kaphattam volna hat hónap türelmi időt, mielőtt ilyesmi zajlik az egyik szomszédom házánál? Egy idegent készültek éppen megverni, és csak feltételezhettem, hogy valamegyik szemközti szomszédom benne van az egészben. Vajon a magányos fickó lehetett a szomszédom, vagy az egyik azok közül, akik éppen el akarják verni?

Mialatt próbáltam rájönni, hogy mi a fene történik, a kör közepén álló férfit az állkapcsán érte egy ütés. Térdre rogyott, vadul hátralendült, és minden támadóját elhibázta. A másik három ezt kihasználta, és nekiestek.

Te jó ég! Szét akarták rúgni a seggét, én meg csak álltam ott, és néztem. *Figyeltem.*

Egyszerűen nem mehettem oda...

Vagy mégis?

Most már itt van nekem Louie és Josh. Jézusom. Nem kellett körülnéznom a szobában, hogy tudjam, még mindig tele van dobozokkal, amikben játékok és ruhák vannak. Hogyan lehet egy kisfiúnak ennyi holmija, ezt egyszerűen nem értettem. Nemrég vettem neki egy Vasember-mintás paplant a dupla méretű ágyába. *Most már nem csak magamért vagyok felelős* – gondoltam, miközben végignézttem, ahogy a srác bordáit rugdossák. Mi van, ha ezeknek a férfiaknak fegyvere van? Mi van, ha...

Tovább néztem az ablakból, ahogy a Magányos Fickót többször is megüti ugyanaz az alak. Újra és újra! Totál elgyepálja, ilyet még nem láttam! Ha ez nem lett volna elég szörnyű, egy másik pasas is közbelépett, és átvette az irányítást. A szívem körülbelül a négyszeresére nőtt. *Jézusom. Jézusom. Szétrúgják a seggét.* A Magányos Fickó az oldalára esett, a támadói pedig újra és újra felváltva belerúgtak, mikor ki következett. Olyanok voltak, mint a hiénák egy sebesült gazellán. Készültek megölni.

Én pedig csak ott álltam. Még mindig.

A bátyámra gondoltam, és az ismerős fájdalom átjárta a szívemet. Egyszerre árasztott el a gyász, a megbánás és a düh. A tétozás jelentheti a különbséget az élet és a halál között, és én már tudtam ezt.

Nem tudnék a tükörbe nézni, ha valami olyasmi történe, amit megelőzhettem volna. Nem gondoltam arra a lehetőségre, hogy fegyver lehet náluk, vagy hogy valaki megtorlásként utánam jöhet. Arra végképp nem gondoltam, hogy a szüleim vagy éppen a fiúk mit szólnának, hogy ilyen meggondolatlanul cselekszem. De miféle ember lennék, ha csak állnék a házamban, és nem tennék semmit, hogy segítsék valakinek, akinek nyilvánvalóan szüksége van rá?

Mielőtt lebeszélhettem volna magam az egészről, meztíláb kirohantam a bejárathoz a hálósobából. Nem akartam időt vesztegetni arra, hogy visszazaladjak a szobámba a telefonomért vagy a cipőmért, de arra tisztán emlékeztem, hogy Josh a bejárati ajtó mellett hagyta a baseball-táskáját, hogy ne felejtse itt, amikor másnap a nagyszüleiével elindulnak. Ha túlélem ezt az éjszakát, akkor tényleg el kell kezdenem körbetelefonálgatni, hogy találjak neki egy új baseballcsapatot. Erre emlékeztettem magam, aztán félretoltam a tervemet későbbre, egy megfelelő alkalomra.

Mennem kellett segíteni, mert ez így helyes, és mert jó példát akartam mutatni a fiúknak. A nehéz helyzetek elől való megfutamodást senkitől nem lenne érdemes eltanulniuk.

Válójában Larsenekre, a szüleimre és rám hárult a feladat, hogy a fiúkat olyan emberré formáljuk, amilyené majd a későbbi életükben válnak. Amikor a gyámjuk lettem, ez volt az egyik első dolog, amivel meg kellett barátkoznom. *Rajtam múlt az egész.* Ha netán elszúrnám velük... Nem engedhettem, hogy ez megtörténjen. Azt akartam, hogy jó és becsületes ember váljon belőlük. Egyelőre úgy tűnt, egy örökkévalóságig eltart, mire nem lesznek olyan kisfiúk, akik a vécékagylóba se tudnak úgy belepisilni, hogy mellé ne céloznának. Nem akartam, hogy Rodrigo gyerekei másképp alakuljanak, csak mert ő nincs ott, hogy felnevelje őket. Pontosan tudtam, kinek a hibája lenne, ha végül kis szarházi válna belőlük. Az enyém.

Igazán nem hiányzott, hogy ez a lelkiismeretemet terhelje.

Fogtam magam, és megragadtam a Josh táskájából kilógó ütőt. Éreztem a kompozit anyag súlyát. Csak akkor éreztem késztetést, hogy visszarohanjak a házba, amikor már a bejárati ajtót könnyedén becsuktam magam mögött. A józan eszemmel beláttam, hogy milyen hülye ötlet volt ez tőlem, és a legszívesebben visszabújtam volna a takaró alá. Nem

akartam meghozni ezt a döntést. Kockáztassam az életemet, vagy ne? De ahogy Rodrigóra gondoltam, máris továbbmentem.

Miközben lerohantam a teraszról a járdára vezető három lépcsőfokon, némán elmormoltam magamban egy imát, és reménykedtem, hogy ez az egész nem fog visszaütni rám. Leléptem a betonjárdára, és láttam, hogy a magányos férfit még mindig körülveszik, és verik a szerencsétlent. Teljesen elöntött a pánik. *Hogyhogy senki más nem hallja ezt?* Ezen tűnődtem, aztán rájöttem, hogy nem számít. Azt teszem, amit tennem kell, vagyis segítek ennek az alaknak, aztán pedig igyekszem épségben visszajutni a házamba.

– A zsaruk már úton vannak! – kiabáltam torkom szakadtából, és a magasba emeltem az ütőt. – Hagyjátok békén!

Legnagyobb meglepetésemre a három férfi azonnal leállt. Egyikük lába még a levegőben megállt rúgás közben, és láthatóan rétván néztek egymásra. Ekkor homályos képet alkothattam a sűrű, jellegtelen arcukról. Semmi különös nem volt rajtuk, magasak és vékony testalkatúak voltak.

– Vissza! – csattant fel a hangom, amikor továbbra is csak álltak ott. Őszintén reméltem, hogy a földön fekvő alak a szomszédom, és nem valamelyik másik fickó, különben a be- és kijutás a házamból még sokáig nagyon kellemetlen lenne.

Miért nem jött ki senki más segíteni? Megint elgondolkodtam ezen, nem értettem, hogyan lehetséges ez. Ezek a fickók korántsem voltak csendesek.

A szívem majdnem kiugrott a helyéről, és izzadtam, mint egy ló. Egyedül voltam, és halálra rémültem. Bár az adrenalinpumpa beindult a testemben, nem tudtam, mi a fenét kellene tennem. Csak álljak ott, mint egy rakás szerencsétlenség?

– Vissza! – üvöltöttem újra, még tökösebb hangon, elképesztően dühös voltam, hogy ez a zsarság egyáltalán megtörténhet itt a szomszédságban.

Az egyikőjük reszelős hangon suttogott valamit, aztán az egyik támadó visszalépett a földön fekvő férfihoz, keményen megrúgta, és rászegezte az ujját.

– Ennek még nincs vége, te rohadék! – sziszegte.

Bármennyire is gyáván hangzik, őszintén szólva nagyon hálás voltam a sorsnak, amikor a két seggfej végre beugrott az egyik autóba, a harmadik pedig a másik járgányba, és még csak egy pillantást sem vetettek felém. A gumik csak úgy csikorogtak az úttesten.

A földön fekvő férfi alig mozdult, miközben közelebb lépkedtem felé. A lábam borzalmasan remegett. A pasas a hátán feküdt, a sarkát előre-hátra húzta a fűben, és némán vonaglott a fájdalomtól. A karjait a feje köré fonta, és látszott, hogy mindkettőt tetoválás borítja egészen a csuklójáig. Amikor odaértem az udvarra, éppen felemelte a fejét. Viszonylag gyorsan az oldalára gurult, aztán végül a kezére és a térdére, és megállt ebben a helyzetben.

A baseballütőt ledobtam a gyepre.

– Hé, haver, jól vagy? – Mindössze ennyit bírtam kinyögni, amikor letérdeltem a fickó mellé, aki nagy valószínűséggel a szomszédom. A figyelme még mindig a földre összpontosult, a légzése szaggatott és egyenetlen volt. A fűbe nyál- és vércsík folyt, a feltételezésem szerint a szájából. Amikor köhögött, még több rózsaszín folyadék csöpögött ki belőle.

Össze voltam zavarodva, és őszintén szólva közel álltam ahhoz, hogy bepánikoljak. Észrevettem, hogy a keze, amivel megtámaszkodott, szintén tele van tetoválásokkal. Az ujjpercein látható foltok arról árulkodtak, hogy legalább megpróbált ellenállni. Talán nem tudta, hogyan kell harcolni, de az erőfeszítésért kaphatott egy piros pontot.

– Hé, jól vagy? – kérdeztem meg újra. Végigsiklott rajta a tekintetem, kerestem valamilyen jelet, ami arra utalna, hogy rendben van, bár valószínűleg nem volt jól. Láttam, milyen csúnyán elverték. Hogyan is lehetne jól?

A férfi szaggatott légzése egyre durvábbá vált, aztán meggörnyedt, és köpött egyet. Ezután a kilégzése hörgésszerűvé vált, fájdalmasan hangzott.

Végignézttem rajta. A fluoreszkáló utcai fényben a haja sötétszőkének tűnt, és a pólója vérfoltos volt. A meztelen lábfeje igazából mindent elárult: biztosan a szomszédom. Mi másért ne lett volna rajta cipő? Biztosan ajtót nyitott, azt várta, hogy minden rendben lesz, aztán rátámadtak.

– Miben tudok segíteni?

A hangom remegett, és halkán beszéltem, közben a férfi próbált négykézlábról a térdére emelkedni. Vagy nem vette észre, hogy ott vagyok,

vagy nem érdekelte. Közelebb léptem, és váratlanul ért, amikor egy kar felém nyúlt.

Csak egy másodpercig haboztam, aztán megfogtam a csuklóját, és a vállamat a karja alá csúsztattam. Közben a fűszálak a csupasz térdemet súrolták. A súlya rám nehezedett, ahogy a könyökhajlata a nyakam köré tekeredett. Valamilyen szeszes ital szaga csapta meg az orromat, ahogy átkaroltam a derekát. A közelségtől gyomoridegem támadt. Nem ismertem ezt a bolondot, fogalmam sem volt, mire képes, vagy hogy milyen ember. Úgy értem, kit támadnak meg az otthona előtt? Ez nem valamilyen véletlenszerű, rossz-helyen-voltam-rosszkor dolog volt, hanem személyes ügy.

Nem számít. Legalábbis részben úgy gondoltam, hogy ennek nem szabad számítania. Három az egy ellen mindig is szar esélyt jelentett, még akkor is, ha netán megérdemelte.

Amikor megpróbált felállni, én is így tettem. Mivel engem használt támaszként, sokkal többet szuszogtam és küzdöttem, mint amennyit szívesen beismernék.

– Haver, meg kell mondanod, hogy jól vagy-e, vagy sem – mondtam neki. A torkomban dobogott a szívem, de próbáltam elnyomni ezt az érzést. Közben már elképzelttem, ahogy rám zuhan, mert belső vérzése van. Micsoda éjszaka lenne!

– Hé, hallasz engem? Jól vagy?

– Kibaszottul jól vagyok. – Ez volt a csodálatos válasza, miközben még több nyálat köpött ki.

Aha, hát ez nem volt igazán hihető. Úgy hangzott, mintha megpróbálta volna lefutni a maratont, amire nem edzett, és félúton végleg feladta. De mit kellett volna tennem? Hívjam hazugnak, miközben a fél súlyával rám támaszkodik?

– Ebben a házban laksz?

– Ühüm – morogta a férfi válaszként valahonnan mélyen a torkából.

A földre szegeztem a tekintetemet, és körbepillantottam a gyepen. Próbáltam nem tudomást venni arról, hogy egy közel kilencvenkilós alak mankónak használ. Megálltunk a háza előtt. A bejárati ajtó előtt lévő teraszhoz itt is három lépcsőfok vezetett fel, ahogyan a környék majdnem összes házánál. Felemeltem a szabad kezem, és arrafelé mutattam.

– Szeretném, ha leülnél egy pillanatra, rendben?

A hátam már kezdte feladni.

A periférikus látásomból úgy tűnt, hogy bólogat vagy gesztikulál a beleegyezése jeléül, de csak egy sűrű szakállal borított állkapcsot pillantottam meg, ami egy hipszterhez vagy egy favágóhoz tartozhatott. Szerencsére valahogy megérezhette, hogy a gerincem mindjárt kettétörik, mert levette rólam a súlyt, miközben összesen négy métert haladtunk előre, ami fél kilométernek tűnt. A teste kissé meggörnyedt, és hörögve vette a levegőt. A lépcsőnél segítettem neki óvatosan leülni, így közlőrl is jól meg tudtam nézni.

Első pillantásra rájöttem, hogy idősebb nálam. Talán tíz évvel, talán hússzal. Vannak férfiak, akiknél ezt nehéz megállapítani, és ő is közéjük tartozott. Az arca teli volt rózsaszínű foltokkal, amik még jobban kiemelték a kisebb vérfoltokat. Egy nagy hasadás húzódtott végig a szemöldökén, az alsó ajkán pedig egy kisebb, de ugyanolyan véres vágást láttam. Nem tudtam egyértelműen megállapítani, hogy milyen árnyalatú a bőre, mivel csak egy vacak éjszakai lámpa világította meg a területet, de nyilvánvaló volt, hogy kissé sápadt. Normális körülmények között jóképű lehetett, az biztos. Alig félméternyire guggoltam szemben az új szomszédoddal, úgy figyeltem a szemét. Vörös csíkok húzódtak az írisze mentén, aminek a színét nem tudtam meghatározni. Ez annak lehetett a jele, hogy ivott.

Vagy a vérekes szem valami mást jelent? A francba!

– Jól vagy? – kérdeztem meg ismét. Nem vagyok orvos, nem tudtam, hogy az egyes tünetek mit jelentenek.

A nyakát is tetoválások borították, és fel-le mozgott valamitől, gondolom, hogy a nyeléstől. Lassan kinyitotta és becsukta a szemét, mintha zavarodott lenne, vagy ilyesmi. Rám nézett, de szinte olyan volt, mintha keresztülnézne rajtam. Agykárosodása lenne?

– Hé, hívjam a mentőket vagy a zsarukat?

Erre aztán már felkapta a tekintetét. A válasza éles volt, és egy kicsit csúnya.

– Nem!

Figyeltem őt.

– Vérzel.

Ahogy ezt kimondtam, egy vörös vonal kezdett végigfutni a szemöldökétől a halántéka mentén, a szemem láttára. Jézusom!

– Nem – ismételte meg az idegen. A homlokát úgy összeráncolta, hogy már nem láttam vonzónak, mert a hülyeség nem áll jól senkinek. Nagyon nem.

– De igen! – vágtam rá. Biztos vagyok benne, hogy a szemem tágra nyílt a „most szórakozol velem, baszki?!” pillantásomtól. Még azzal sem törődött, hogy letörölje a vért, ami végigfolyt az arcán.

– *Már megmondtam. Kibaszottul jól vagyok!*

Vissza kellett fognom magam, nehogy ráförmedjek, amiért így beszél velem. Egyetlen dolog tartott vissza attól, hogy kinyissam a nagy számat. Arra gondoltam, hogyan érezném magam, ha engem vertek volna meg. Valószínűleg én sem lennék túl kedves. Amikor végül megszólaltam, valamivel mégis mogorvább volt a hangom, mint egy másodpercet korábban. Ezt mormogtam a fogaim közt:

– Próbálok segíteni. Összevissza rugdostak. Lehet, hogy eltört egy bordád, vagy agyrázkódásod van.

A vércsík a füle felé haladt. Hogy a fenébe mondhatta azt, hogy jól van?

– Itt vérzel a szemem láttára. Figyelj rám, nyúlj oda, ha nem hiszel nekem! – mondtam neki, és a mutatóujjammal az arcomnak pontosan arra a részére mutattam, ahová neki is kellett volna. *Hahó, te idióta, figyelj már rám!*

A férfi megrázta a fejét, lassan, fájdalmasan kifújta a levegőt, aztán végül odanyúlt az arcához, és letörölte a vért, amitől még szörnyebben nézett ki. Ránézett a vérfoltos ujjaira, elkomorodott, a szája legörbült, mintha nem tudná elhinni, hogy megsebesült mindazok után, amiken az imént keresztülment.

– Se zsaruk, se kórház. Jól vagyok – erősködött, és a hangja minden egyes szótaggal egyre durvább lett.

Jézusom!

Férfiak. Átkozott *férfiak*.

A helyében én már a mentőautóban lennék, és kérném, hogy kivizsgáljanak. De már az arckifejezéséből meg tudtam állapítani, hogy lehetetlen lebeszélnem a döntéséről. Felismertem a saját fajtámat, messziről kiszagoltam az ilyen önféjú barmokat.

Micsoda seggfej!

– Biztos vagy benne? – kérdeztem újra, csak hogy megnyugtassam a lelkiismeretemet. Azt tettem, amit kért, noha úgy gondoltam, hogy egy kibaszott idióta.

Lassan pislogva nézett rám még egyszer, és enyhe grimasz jelent meg az egyik arcfelén, még mielőtt el tudta volna rejteni, hogy ő is ember, és fájdalmai vannak.

– Már mondtam, hogy igen.

Már mondtam, hogy igen. Ez a seggfej körülbelül három másodpercre volt attól, hogy befejezzem a munkát, amit a többi fickó elkezdett, ha nem tartja meg ezt a hangnemet magának. Mivel azonban a pólója egész elülső része tiszta vér volt, életemben talán ötödjére sikerült csukva tartanom a számat. Megsérült, és úgy tűnt, hogy nehezen lélegzik. Mi van, ha kilyukadt a tüdeje? Mit kellett volna tennem?

A válasz az volt, hogy *semmit*. Nem tehettem semmit, ha ő nem akarja. Felnőtt ember. Nem kényszeríthettem olyasmire, amit nem akar.

Vissza kellett volna mennem a házamba, hiszen már eleget tettem. Nem akartam ezzel foglalkozni. Tudtam azonban, hogy nem mehetek haza, amíg nem vagyok biztos benne, hogy nem ájul el a gyepen.

– Rendben, akkor gyerünk! Ha már mindenképp hazudni akarsz, és azt mondod, jól vagy, legalább hadd segítsek bejutni a házádba.

Elégé mogorván mondtam ezt. Frusztrált voltam, amiért nem tudom egyszerűen csak ráhagyni, hogy csináljon, amit akar. Még frusztráltabb voltam attól, hogy úgy fújta le a dolgot, mintha valami semmi-ség lenne, és teljességgel lehetetlen, hogy valami baja van.

A szomszédom szemhéja egy pillanatra leereszkedett, aztán bólintott, és a tekintetét rám irányította. Újabb csúnya kilégzést hallottam a mellkasa irányából. Olyan kínos és ostoba jelenet volt!

Kinyújtottam a kezem, hogy felsegítsem, de nem törődött vele. Ehegyett egy pillanat alatt felállt. Közben a kezemet ott tartottam félúton a levegőben, hogy hátha meggondolja magát, de nem tette. Lassan és önállóan felment a lépcsőn, én pedig követtem őt. Készen álltam, hogy elkapjam, ha lezuhanna. Most, hogy háttal állt nekem, rájöttem, hogy nemcsak nehéz, hanem összességében elég nagydarab fickó. Bár nem állt egyenesen, így is jól látszott, hogy körülbelül 180 centi magas lehet,

és határozottan sokkal nehezebb nálam. Morogva tette meg egyik lépést a másik után a teraszig. Azt ismételttem magamban, hogy tiszteletben kell tartanom a kívánságát, ha nem akarja, hogy hívjam a zsarukat.

Még akkor is, ha szerintem egy komplett idióta, és megvan rá az esély, hogy belehal a sérüléseibe.

Nem tudtam megállni, és még egyszer utoljára kinyitottam a számat, mert majdnem megőrültem az aggodalomtól.

– Tényleg el kellene menned kivizsgáltatni magad.

– Nem kell kivizsgáltatnom magam! – erősködött a legdurvább hangnemben, amit valaha hallottam.

Megpróbáltad, Di. Te megpróbáltad.

Egy fém biztonsági ajtó állt a szokásos faajtó előtt. A szomszédom kinyitotta az első, majd a második ajtót is, aztán bement, én pedig követtem. Az összes lámpa le volt kapcsolva, amikor bebotorkált. Közben végig nyögdecsejt. Én a világon semmit nem láttam, mialatt a részeg, összevert fickó előrebotorkált. Mezítláb álltam a szőnyegen, és imádkoztam, hogy ne heverjenek tűk vagy ilyesmik rajta. Néhány másodperccel később egy puffanás hallatszott, majd pedig egy dupla kattantást hallottam. Aztán felvillant egy kislámpa fénye.

Ez egy kész rémálom volt.

Borzalmas kupi volt a házában.

A kanapén egy halom ruha hevert, amik talán tiszták voltak, talán nem. A nappaliban két hátradönthető fotel állt. Egy hatalmas televízió volt a falra szerelve, és alulról sorban kábelek lógtak ki belőle. Úgy láttam, hogy ezeket két játékkonzolhoz kötötték hozzá. A kisasztalokon üdítő- és sörösdobozok sorakoztak, a padlót pedig elárasztották az öszszegyűrt szalvéták, blokkok, zoknik, aztán a gyorséttermi kaják csomagolópapírai és ki tudja, még mi minden.

Mialatt így nézelődtem, a fickó végig zihált a fájdalomtól. A poros üvegszekrényben megpillantottam egy baseball-labdát, egy szintén nagyon koszos trófeát pedig a tőlem balra lévő konzolasztalon láttam meg. Az egész hely az első lakásra emlékeztetett, ahol Rodrigóval éltem együtt. Miután elköltöztünk a szüleinktől, úgy éltünk, mint a disznók, még hozzá azért, mert anyánk tisztaságmániás volt, és végre-valahára nem kellett mindent rögeszmésen összeszednünk magunk után.

Mostanság meg két kisfiúval éltem együtt, és a nyolcórásnál is hosszabb munkaidőm mellett eléggé rugalmasan kezeltem, hogy milyen állapotokkal tudok együtt élni.

De ezen a helyen minden roppant gyanús volt, így inkább begömbítettem a lábujjaimat.

A fickó – *a férfi* – hosszasan nyögött, amíg lassan beleereszkedett a hátradönthető fotelbe. Az egyik kezével megragadta az oldalsó karfát.

– Biztosan ne hívjam a mentőket?

– Aha – válaszolta ismét. Hátradőlt, a feje a fejtámlának ütközött, és a színesre tetovált nyaka hullámozott a nyeléstől.

– Biztos?

Nem is méltatott válaszra.

Szemügyre vettem a ruháján lévő vérfoltokat és az arcán lévő duzzanatokat, és eszembe jutott, ahogy újra és újra megrúgták. Tétováztam.

– Elvihetlek a kórházba, csak néhány percre van szükségem, hogy összeszedjem magam.

Szörnyű volt belegondolni, hogy fel kellene ébresztenem Josht és Louie-t, de ha muszáj, megteszem.

– Nem kell kórház – motyogta, és ismét nagyot nyelt. A szeme be volt csukva.

Egy percre csak bámultam, figyeltem a profíljá éles vonalait. Szörnyű volt ilyen haszontalannak érezni magamat, tényleg.

– Felhívjak neked valakit?

A szomszédom talán megrázta a fejét, de a mozdulat annyira visszafogott volt, hogy nem igazán tudtam megállapítani.

– Nem, jól vagyok.

Nekem nem úgy tűnt, hogy jól van.

– Most már elmehetsz – motyogta, és olyan erősen megmarkolta a combját, hogy az ujjpercei elfehéredtek.

Nem akartam vele lenni a házában, de tudtam, hogy nem mehetek el csak úgy. Kábé ezer vészharangot kongatott meg a fejemben annak a gondolata, hogy egy idegen férfi házában legyek éjszaka. A filmekben az ilyen idióta szarságok miatt dobják a nőket valamilyen jó mély gödörbe egy pszichopata pincéjében. Mégsem lett volna helyes lelépni. Ráadásul Texas állam Hill megyéjében szinte senkinek nincs pincéje, már ha ez

egyáltalán számít valamit. Körülnéztem, és magamban tartottam a kérdésemet, hogy van-e elsősegélydoboz.

– Van valamid, amivel kitisztíthatom a sebeidet?

A férfi szeme csukva volt, a kezét az ölébe tette. A bal kezének ujjjaival olyan elutasító mozdulatot tett, amitől összehúztam a szemem.

– Tudod, mennyi baktériumot hordoznak az emberek a kezükön? – kérdeztem tőle lassan.

Az egyik szemét kinyitotta, és nem voltam elragadtatva a pillantástól, amit felém vetett.

Ő pedig az én kitérésoméért nem rajongott.

– Nem viccelek. Van ezekről egyáltalán fogalmad?

Talán csak egy másodpercig bámult rám, aztán lehunyta a szemét, és egy újabb elutasító mozdulatot tett. Ez is azt bizonyította, hogy ugyanolyan idióta marad ebben a kérdésben.

– Már mondtam, hogy kibaszottul...

– Mi a fene folyik itt? – szólalt meg egy ismeretlen hang a semmiből, és majdnem belém fagyott a szar ijedtemben.

Ahol a nappali a folyosóra vagy talán a konyhába nyílt, egy félmezte-len férfi állt. A pasas a szemét dörzsölte és a homlokát ráncolta.

– Semmi. Menj vissza aludni.

A fotelben ülő mogorva, idióta alak még beszélni sem tudott nyögés nélkül.

Az álmos férfi tovább ráncolta a homlokát, és pislogott, nyilvánvalóan még mindig nem tért magához. Karjával a mögötte lévő fal felé nyúlt, és felkapcsolta a feje fölött lévő ventilátoros lámpát.

Ó, te jó ég!

Te jó ég!

Az új fickó, a nem-szétvert-hülyegyerek egy szál fekete bokszeralsóban állt ott. Bár több mint négy méter volt köztünk a távolság, nyilvánvalóan magas volt, talán még az összevert seggfejnél is magasabb. A haja rövidebbre volt vágva, majdnem a fejbőréig. Az arca borostás volt, de nem volt szakállas. A testalkata olyan volt, mint azoknak a hosszú végtagú, izmos mellkasú férfi modelleknek. Teljesen kidolgozott kockahasa és eszméletlenül izmos combja volt. A hatalmas barna és fekete színű tetoválása szinte mindenét beborította a felkarjától kezdve a mellizmán

keresztül, egészen a nyaka alsó részének közepéig. Onnan folytatódott és ívelt felfelé a csuklyás izom fölé, aztán eltűnt valahol a hátán.

Olyan volt a testfelépítése, mint egy pornósztráknak. Egy igazán vonzó, izmos pornósztráknak.

Vagy mondjuk egy férfi naptármodellnek.

Nyilvánvalóan túl sok melegpornót néztem az utóbbi időben, ezért volt ez az első asszociációm vele kapcsolatban.

Pontosan éreztem a pillanatot, amikor a fáradt szemével kiszúrta, hogy ott vagyok, mert kihúzta magát, és az összes izma megfeszült.

– Te meg ki vagy? – kérdezte lassan, szárazon, a hangja még érdes volt az álmoságtól.

Leengedtem a kezemet, bár addig nem is vettem észre, hogy a szívem fölé tettem. Szaggatottan vettem a levegőt, egy pillanatra elállt a lélegzetem. Megadóan felé fordítottam a tenyeremet, és ekkor megláttam a vonásait nyaktól felfelé is. Az arca csupa szögből és éles vonalból állt, mint a gengsztereknek az orosz maffiáról szóló filmekben. Nem volt éppen jóképű, de volt benne valami... Köhögtem. *Koncentrálj!*

– Én csak segítettem neki odakint – magyaráztam. Közben úgy álltam ott, mint egy ijedt szarvas a kocsi fényszórójában.

Hát nem volt egyértelmű? Az összevert fickó vérzik. Mi másért álltam volna ott?

A félmeztelen idegen rám meredt, nem pislogott és nem is mozdult meg. Aztán a tekintete visszaváltott a hátradöntött fotelben lévő alakra.

– Mi történt?

Az összevert seggfej megrázta a fejét, hátradőlt, és az ujjaival elutasítóan intett.

– Semmi. Törődj a saját kibaszott dolgoddal, és menj vissza aludni.

El kellene mennem? Úgy döntöttem, hogy igen. Megköszörültem a torkomat, és szerencsére egyikük sem nézett rám.

– Jól van, akkor én most elmegyek.

– Mi történt? – kérdezte ismét a félmeztelen férfi. Nem kellett zseninek lennem ahhoz, hogy tudjam, a kérdés nekem szólt, mert rám szegezte a tekintetét. A szemhéja leereszkedett, és úgy ráncolta a homlokát, hogy kényelmetlenül éreztem magam tőle.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

ú

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Már kibaszottul elmondtam, hogy semmi! – sziszegte az összevert idióta. Az egyik kezét a szeméhez emelte, és odatapasztotta.

A nem megvert fickó még csak rá sem pillantott a másikra. Egészen biztos voltam benne, hogy az orrlyukai közben kitágultak, és határozottan láttam, hogy a lazán lelógó keze kinyílt, aztán ökölbe szorult. A hangja mély, szinte rekedt volt.

– Megmondanád, kérlek, mi a fenének ül itt a fotelben, és miért néz úgy ki, mint akinek most rúgták szét a seggét?

Talán mert így volt? Kinyitottam a számat, aztán visszacsuktam, és gondolatban vállat vontam. El akartam tűnni onnan a francba, igazán nem tartoztam semmivel a megvert fickónak.

– Megtámadták, és én segítettem neki. Nem akartam otthagyni.

A szemem ide-oda cikázott a fotel és az izmok, mármint a fotel és a bokszerlós fickó között, akinek csak a combja egyharmadát fedte el az alsógatya.

– Megtámadták?

A férfi vastag szemöldöke az egyik oldalon mintha másfél centivel feljebb kúszott volna a széles homlokán. Esküdni mernék rá, hogy az álla előreugrott, ahogy elismételte a szavaimat. Elég tapasztalatot szereztem már az életem során, hogy tudjam, milyen az, amikor felbosszantanak valakit, én például rendszerint az anyámat. Tudtam, hogy ez a három dolog együtt annak a jele, hogy dühös, és bár próbál nem az lenni, nyomorultul elbukik ebben.

Valószínűleg tovább rontottam a helyzeten, amikor hozzátettem:

– A kinti gyepen.

Ekkor a vállszélessége mintha megduplázódott volna. Ez a figyelmemet a terjedelmes bicepszére irányította, ami életre kelt a kezével együtt, amit a nyilvánvaló dühében ökölbe szorított közben. Nem tudtam megállapítani, hogy hány éves lehet, de nem is volt jelentősége.

– Kint, a gyepen támadtak rá? – kérdezte mereven az új idegen férfi. A vállát hátrahúzta, és a borostás álla még egy kicsit előrébb ugrott.

Miért éreztem úgy, mintha árulkodnék apucinak?

– Aha.

A hátradöntött fotelben ülő férfi elkeseredetten felnyögött.